

Achter de verkiezingsmisleiding 'liever Cohen dan Wilders?' schuilen enorme bezuinigingen!

Langzaam maar zeker beginnen de speculaties toe te nemen. Het aantal peilingen neemt ook hand over hand toe. In de media wordt al druk gedebatteerd over de meest geschikte kandidaat voor het premierschap: Balkenende, Cohen, Rutte of, als complete buitenstaander, Opstelten. Om de gunst van de kiezer te winnen proberen de verschillende partijen elkaar te overtroeven in bezuinigingsmaatregelen. Op 9 juni moet de klap vallen: dan wordt duidelijk welke partij aan het langste eind trekt.

Een totaal vastgelopen economie

Alom in de wereld woekt de economische crisis voort. Nergens is er nog een lichtpuntje te bespeuren: noch in Griekenland, noch in Portugal en noch in Spanje (zie artikel elders in dit blad). Nederland vormt daarop geen uitzondering. Ook hier is de crisis dieper dan ooit en staan de groei cijfers op een ongekend dieptepunt.

Nog steeds staan de groei cijfers in de min, neemt de koopkracht af en neemt de werkloosheid hand over hand toe. Het jaarlijkse tekort op de begroting is verdubbeld, de staatsschuld is anderhalf keer zo groot geworden en de rentebetalingen op de uitstaande schulden zijn met 25% gegroeid.

Nog steeds niet geheel en al bekomen van de schrik, toen in het najaar van 2008 de hele boel dreigde vast te lopen, is de bour-

geoisie naarstig op zoek naar mogelijkheden om het zaakje weer aan de gang te krijgen, zonder overigens de inflatie aan te wakken. Maar alle maatregelen ten spijt, maakt de economie weinig kans om weer goed op gang te komen.

Zo schrijven economen van de ING op 12-04-2010 in hun kwartaalbericht van de economie bijvoorbeeld *"Geen duurzaam herstel van de vraag. Er is echter geen sprake van een duurzaam herstel van de vraag, omdat de bedrijfsinvesteringen traag op gang komen en er onzekerheid heerst over de bestedingen van de overheid en de consumenten."*

Maar natuurlijk moet de bourgeoisie aan haar geloof in de kracht van de Nederlandse economie vasthouden. Daarom beweren allerlei politici tegelijkertijd dat het alweer beter gaat met de economie. Op 1 april jongstleden beweerde minister-president Balkenende zelfs nog dat *"Nederland er na de internationale financiële crisis in Europa relatief gezien niet slecht voorstaat."* (...) *"We doen het internationaal helemaal niet slecht."* De bourgeoisie kan ook onmogelijk haar vertrouwen in zijn eigen systeem opgeven en heeft geen andere keus dan krampachtig te zoeken naar een uitweg uit de crisis.

Maar de enige oplossing die de bourgeoisie ons te bieden heeft is die van meer uitbuiting, meer werkloosheid en meer armoede. De massale bezuinigingen, welke nu doorgevoerd moeten gaan worden, maken dit meer dan ooit duidelijk. Want wie er ook aan

de regering komt, wat voor soort bezuinigingen er ook doorgevoerd gaan worden, het is de arbeidersklasse die er de rekening voor moeten betalen.

Ook Nederland leeft boven zijn stand en moet de tering naar de nering zetten. Het gevaar van een hollende inflatie ligt om de hoek. Bezuinigingen, van een omvang ongekend in de Nederlandse politieke geschiedenis, moeten (net als in Griekenland) dan ook doorgevoerd worden om de staatsschuld, het begrotingstekort en de rente op de staatsschulden drastisch terug te brengen.

Langzaam maar zeker bleek dat de zittende regeringsploeg (Balkenende IV), met de PvdA in haar gelederen, niet klaar was om de voor 2011 geplande bezuinigingen van ca. 30 miljard door te voeren. Vooral de PvdA had in het laatste jaar veel van haar geloofwaardigheid verloren en stond in de peilingen op een fors verlies. Het historisch dieptepunt werd daarbij wel bereikt in februari jongstleden, toen niet meer dan 14% van de stemgerechtigden nog haar vertrouwen in de PvdA uitsprak.

Het bleek onvermijdelijk om een einde te maken aan haar deelname aan de regering. Iedere aanleiding was goed genoeg om de stekker er uit te trekken, als deze maar niet te lang op zich liet wachten. Uiteindelijk was het de Uruzgan-kwestie die de PvdA de gelegenheid bood om op een geloofwaardige wijze de samenwerking met de CDA te beëindigen.

De politieke zet van de PvdA

De huidige onrust in Griekenland en in verschillende andere landen laat zien dat de arbeidersklasse zo'n reusachtige bezuinigingsoperatie waarschijnlijk niet onbewogen over zich heen zal laten gaan en deze zonder slag of stoot zal slikken. Daarom heeft de bourgeoisie, om de bezuinigingen te kunnen doorvoeren, niet alleen een solide regeringsploeg maar zeer zeker ook een geloofwaardige linkse oppositie nodig. Een optimale opstelling van het politieke apparaat van de bourgeoisie is onontbeerlijk om de reacties van de arbeidersklasse het hoofd te kunnen bieden.

Wat de rol van de PvdA daarin precies zal zijn, laat zich nu moeilijk voorspellen. Of ze nu in de regering komt of in de oppositie, de ruimte om een sociaal alternatief te formuleren (de 'verdediging' van wat er nog over is van wat eens de verzorgingsstaat genoemd werd) is met de enorme diepte van de economische crisis geheel en al verdwenen.

De vervanging van Bos door Cohen was, zoals algemeen bekend, lang voor de val van de regering Balkenende IV al bekostigd. Nog eens een aanwijzing dat de PvdA al lang geleden had besloten om haar deelname aan de regering te beëindigen en alleen nog maar een aanleiding zocht om zich met minimaal ge-

(wordt vervolgd op pagina 2)

GRIEKENLAND, SPANJE, PORTUGAL Failliete staten

Een aangevallen arbeidersklasse

Griekenland, Portugal, Spanje, Ierland, Frankrijk, Duitsland, Groot-Brittannië... overal dezelfde crisis, overal dezelfde aanvallen. De bourgeoisie kondigt openlijk de kleur aan. Haar koude en onmenselijke opvatting valt in enkele woorden samen te vatten: *"Als jullie het ergste willen vermijden, de economische catastrofe en het bankroet, dan moeten jullie de broeksriem aanhalen zoals nog nooit tevoren!"* Natuurlijk verkeren niet alle kapitalistische staten meteen in dezelfde situatie van oncontroleerbaar tekort en onvermogen te betalen, maar ze weten allen dat ze onherroepelijk in die richting gedreven worden. En ze gebruiken allemaal die werkelijkheid om hun platte belangen te verdedigen. Waar kunnen ze het geld vinden dat nodig is om hun monsterachtige tekorten een beetje aan te zuiveren? Ver hoeven ze niet te zoeken. Terwijl sommigen onder hen al overgegaan zijn tot het offensief tegen de arbeidersklasse, bereiden allen ideologisch het terrein voor.

Griekenland, Ierland, Portugal en Spanje: een voorsmaakje van wat heel de arbeidersklasse te wachten staat

Het Grieks soberheidsplan dat bedoeld is om de openbare tekorten te verminderen is uiterst brutaal en ongehoord cynisch. De Griekse minister van financiën heeft zonder verpinken verklaard dat *"de ambtenaren zullen moeten getuigen van patriottisme... en het voorbeeld geven"* (in *La Tribune*, 10-2-2010). Ze zouden zonder morren en zonder verzet moeten aanvaarden dat hun lonen verlaagd worden, hun premies geschrapt, dat degenen die met pensioen gaan maar mondjesmaat vervangen worden, dat de pensioenleeftijd

omhoog gaat tot boven de 65 en dat ze tenslotte zonder veel gedoe kunnen ontslagen worden. Dat alles om de nationale economie te verdedigen, die van de staat die hen uitbuit, van de bazen en andere bloedzuigers. Alle Europese nationale bourgeoisieën namen actief deel aan het uitwerken en doorvoeren van dit drastisch soberheidsplan. Duitsland, Frankrijk en zelfs Spanje besteden zeer bijzondere aandacht aan het beleid en de aanvallen die door de Griekse staat gevoerd worden. Ze willen het proletariaat over heel de wereld volgende boodschap toezenden: *"Kijk naar Griekenland. De bewoners van dat land moeten offers brengen om de economie te redden. Jullie zullen straks hetzelfde moeten doen."*

Na de Amerikaanse huishoudens, de banken, de ondernemingen, is nu de tijd gekomen waarin het de staten zelf zijn die volop de klappen krijgen van de economische crisis en die met bankroet bedreigd worden. Resultaat: ze moeten op hun beurt genadeloze aanvallen organiseren. Ze zullen in de komende maanden een drastische vermindering organiseren van het aantal ambtenaren, van de 'productiekosten' in het algemeen en dus van het levenspeil van ons allemaal. De bourgeoisie beschouwt de arbeiders als vee dat ze naar de slachtbank kan drijven als haar lage belangen daarom vragen. De situatie is identiek in Portugal, Ierland en Spanje: dezelfde brutale plannen, dezelfde catalogoog van maatregelen tegen de arbeiders. In Frankrijk en in Nederland maakt heel de bourgeoisie zich klaar om dezelfde weg op te gaan. Maar dit is niet typisch voor de eurozone alleen. In de Verenigde Staten, het machtigste land ter wereld, telt men na twee jaartjes crisis 17% werklozen, 20 miljoen nieuwe armen en 35 miljoen personen die overleven dankzij voedselbonnen. En elk jaar komt er een pak miserie bij.

(wordt vervolgd op pagina 4)

In dit nummer

● De verkiezingen dienen enkel de belangen van de bourgeoisie	2
● <i>Griekenland</i>	
Arbeiders worden geconfronteerd met brutale bezuinigingen	3
● Kan jouw stem beslissend zijn?	3
● Over de toestand in Chili na de aardbeving	4
● <i>Militair offensief in Afghanistan</i>	
De bevolking betaalt de prijs	5
● <i>Spanje</i>	
Gezamenlijke acties van werklozen en arbeiders van de scheepswerven in Vigo	5
● <i>De anarchisten en de oorlog (deel III)</i>	
Van de Tweede Wereldoorlog tot vandaag	8

zichtsverlies eruit terug te trekken. Om de daling in de peilingen een halt toe te roepen, was het niet alleen noodzakelijk om de PvdA uit de regering terug te trekken, maar ook om de leiding te vervangen en Bos af te lossen door Cohen.

De enige manier waarop de PvdA haar electorale aanhang weer enigszins aan zich kan binden is door een onverzoenlijke opstelling ten opzichte van het extreem-rechts racistische gevaar van de PVV van Wilders. Het was duidelijk dat Bos deze turn niet kon maken omdat hij inmiddels teveel geassocieerd wordt met de staat en teveel geïdentificeerd wordt met het "financiële grootkapitaal".

Iemand als Cohen is wel geschikt om de nieuwe rol van leider van de PvdA op zich te nemen: hij is inmiddels lang genoeg weg geweest uit het Haagse politieke circuit en is hij nooit zo heel erg direct geassocieerd met het beheer van de burgerlijke staat. Anno 2010 heeft hij voldoende 'schone handen', en is zijn imago voldoende opgepoetst om de PvdA te leiden in haar strijd voor een 'sociaal' alternatief voor het anti-sociale gevaar van Wilders.

Een peiling, gehouden op 14 april jongstleden, laat zien dat Job Cohen inderdaad aanslaat bij de aanhang van PvdA, want inmiddels zou de partij alweer op meer dan 30 zetels staan en daarmee de grootste partij van Nederland worden. *De sterke voorkeur voor Cohen als premier zou volgens opiniepeiler Maurice de Hond bepalend zijn voor wie er op 9 juni het sterkste uit de bus komt.*

Cohen, zal zich, tegen de propaganda van criminalisering van de immigranten door de PVV, proberen op te werpen als de echte verdediger van een sociaal immigratiebeleid, een sociaal minderhedenbeleid en een sociaal emancipatiebeleid. En dit ondanks het feit dat hij onder Kok II staatssecretaris voor vreemdelingen-zaken was en toen de meeste strenge maatregelen tegen de immigranten heeft doorgevoerd die dus in wezen geen ander beleid voorstaat dan Wilders.

De invloed van de ontbinding op de verkiezingen

Of de bourgeoisie er werkelijk in slaagt om een solide politieke opstelling te bewerkstelligen die het mogelijk maakt om de kolossale bezuinigingen door te voeren valt nog te bezien. Ze beschikt traditioneel over verschillende instrumenten om de loop van de verkiezingen te manipuleren en de uitslag een bepaalde richting op te sturen, zoals verkiezingspeilingen, stemmingmakerij, media, enzovoort.

Maar de periode van de ontbinding, waarin we nu verkeren, ontlaant onderlinge meningsverschillen binnen de bourgeoisie snel tot allerlei afsplitsingen en tot het ontstaan van zogeheten populistische partijen, die heel erg spelen op de onderbuikgevoelens onder de kiezers. Het gevolg hiervan is dat het spectrum van politieke partijen de laatste jaren nogal instabiel is geworden: bestaande partijen die het ene moment nog bijna 40 zetels binnenhalen, worden twee jaar later tot de helft gereduceerd. Nieuw gevormde partijen verwerven binnen de kortste keren een aanhang die hen tot één na de grootste partij van het land maken.

Met name de nieuw gevormde partijen, zoals de LPF in 2002 en door de PVV in 2010, weten zo goed in te spelen op de angst onder de bevolking voor de onbeheersbare stroom van immigranten, welke ons land dreigt te overspoelen, dat ze binnen de kortste keren hun aanhang zien vervijfvoudigen. Het is gevolg is dat het politieke toneel in Nederland volkomen dreigt te versplinteren, en de samenstelling van welke regeringsploeg dan ook een steeds onmogelijkere opgave dreigt te worden voor de bourgeoisie in Nederland.

Als de PvdA (en de kleine linkse partijen in haar voetspoor) zich afzetten tegen Wilders, deze proberen in het verdomhoekje te zetten en af te schilderen als een mogelijke bedreiging voor de democratische rechten van de minderheden, dan betekent dat nog niet dat links minder gevaarlijk zou zijn. Voor de arbeidersklasse vormt links net zo'n groot gevaar als rechts, al is dat om hele andere redenen. Want als de rechterfracties de arbeidersklasse zo hard mogelijk aanvallen vanuit de regering is het de taak van de linkse partijen van de bourgeoisie om zich voor te doen als de werkelijke verdedigers van de belangen van de arbeidersklasse en haar verschillende fracties, zoals de immigranten.

De rol van de 'arbeiderspartijen'

De PvdA en de SP doen zich voor als arbeiderspartijen, voortgekomen uit de arbeidersklasse, met een lange arbeiderstraditie en met als taak om de verdediging van de levensomstandigheden van de arbeiders (inclusief de immigranten) op zich te nemen. Maar niets is wat het lijkt te zijn. De linkse partijen zijn burgerlijke partijen, die zich genesteld hebben in de rangen van de arbeidersklasse, hebben als belangrijkste taak de arbeidersklasse te binden aan de burgerlijke staat door ze in haar - vaak ook 'buitenparlementaire' - campagnes mee te lokken teneinde ze iedere vier jaar hun stem te doen uitspreken op hen.

Nu de PvdA, vanwege de diepe economische crisis, geen echt sociaal alternatief meer kan bieden voor de bezuinigingsplannen van rechts, is de enige partij die de rol van radicale oppositie -

van geloofwaardige linkse oppositie - nog kan spelen is de SP. Want deze partij zal, net als de PVV van Wilders en bijna net zo populistisch - wel allerlei 'sociale' aspecten in haar verkiezingsprogramma kunnen opnemen in de wetenschap dat ze op landelijk niveau toch nooit aan enige regering zal deelnemen. Omdat ze niet voorbestemd is regeringsverantwoordelijkheid te dragen, zal ze zichzelf niet gemakkelijk onmaskeren en haar geloofwaardigheid niet snel verliezen.

Hoe de SP haar 'sociaal' alternatief momenteel, niet alleen in het parlement, maar ook 'buitenparlementair' voor het voetlicht brengt, kunnen we zien aan de acties van de schoonmakers. De SP is, in en naast de FNV, met in haar kielzog de verschillende kleine linkse groeperingen, al een aantal maanden bezig zich op te werpen als de belangrijkste verdediger van de belangen van de schoonmakers. Deze fractie van de arbeiders, voor het overgrote deel immigranten en daardoor relatief veel illusies in de vakbonden en links, voeren nu al enkele maanden actie voor een salarisverhoging van 2% en reiskostenvergoeding. Door de schoonmakers vooral voor te stellen als een gediscrimineerde groep, die niet het respect krijgen dat ze verdienen, worden deze gemakkelijk geïsoleerd gehouden van hun klassebroeders.

De verkiezingen dienen enkel de belangen van de bourgeoisie

Wij publiceren hieronder een herdruk van een artikel dat ingaat op de rol van de verkiezingen vandaag. Sinds de beslissingsmacht in de kapitalistische maatschappij overgegaan is van de wetgevende macht (het parlement) in de 19e eeuw naar de uitvoerende macht (de regering en ambtenarij) in het begin van de 20e eeuw, hebben de verkiezingen hun betekenis voor de arbeidersklasse verloren. De verkiezingen zijn hiermee niet alleen geworden tot een campagne om de arbeidersklasse te misleiden, maar ook een moment van manipulatie waarmee de heersende klasse dat resultaat probeert te bewerkstelligen, waarmee zij haar strategie het beste kan doorvoeren. In de drie landen waar nu verkiezingen gaan plaatsvinden (Nederland, Groot-Brittannië en België) is het moment van nieuwe verkiezingen niet toevallig gekozen: ze dient om die ploeg in het zadel te hijsen die het geplande drastische bezuinigingsprogramma het beste door kan drukken over de rug van de arbeidersklasse.

Met de intrede van de herfst zien we ook de terugkeer van het verkiezingscarnaval, deze keer op het niveau van de steden en gemeenten; zoals altijd gaat het gepaard met een opstapeling van bluf, politiek gemanoeuvrere, leugens en illusies. Eens te meer zal men ons vragen om onze 'burgerplicht' te vervullen, om, door het uitbrengen van onze stem, mee te werken aan een goed beheer van het systeem, deze keer op stedelijk of gemeentelijk vlak, om ons te mobiliseren voor de 'verdediging van de democratie'. In werkelijkheid zijn de teeltingen al op voorhand geworpen: het is altijd de bourgeoisie die de verkiezingen winst. Op dit verrotte terrein hebben de arbeiders niets te verdedigen. De proletariërs hebben de ervaring al lang opgedaan: of links of rechts het nu haalt, of de een of andere kandidaat verkozen wordt, voor hen komt het neer op dezelfde politiek van onophoudelijke aanvallen op alle levensvoorwaarden van de arbeidersklasse.

Om die reden roepen de revolutionairen de arbeiders dan ook vandaag op om af te zien van elke deelname aan de verkiezingen in naam van de verdediging van hun onmiddellijke en historische belangen. Door hun strijd te ontwikkelen op hun eigen klassenterrein, tegen de ellende, op de werkplaats, in de stakingen en betogingen kunnen zij hun woede werkelijk tot uiting brengen.

Deze houding van de revolutionairen is niet specifiek voor de gemeenteraadsverkiezingen die in oktober in België zullen doorgaan. Het dateert al uit het begin van vorige eeuw dat de arbeiders, in tegenstelling tot de 19e eeuw geen enkele mogelijkheid meer rest om in de verkiezingen gebruik te maken om hun belangen te verdedigen.

In de 19e eeuw, tijdens de ganse bloeiperiode van het kapitalisme, ging de arbeidersstrijd tegen de uitbuiting en de repressie door de bourgeoisie noodzakelijkerwijs via een strijd voor hervormingen, via moeizame eisenstrijd voor het veroveren en ontrukken van mogelijke, werkelijke en duurzame verbeteringen van werk- en bestaansvoorwaarden van de arbeidersklasse op het economisch en politiek terrein. Toentertijd kon het parlement nog gebruikt worden als een tribune waardoor de arbeidersklasse haar stem kon laten horen en zich een plaats kon veroveren in het kapitalisme dat nog volop in bloei was. Wegens dit feit, en door de illusies te bestrijden dat het mogelijk was om via democratische, vreedzame en reformistische wegen tot het socialisme te komen, namen de revolutionairen desalniettemin volop deel aan de strijd voor het verkrijgen van het algemeen kiesrecht. Zij riepen de arbeiders op om in bepaalde gevallen deel te nemen aan de verkiezingen en het burger-

Zo houdt de SP, tezamen met de FNV, de schoonmakers aan 't lijntje en voert ze in een doodlopend straatje van 'radicale' en spectaculaire acties. Iedereen die de acties van de schoonmakers goed gevolgd heeft, kan echter zien dat de SP op geen enkele manier opkomt voor de belangen deze arbeiders. De strijd van de schoonmakers is voor haar slechts een middel om arbeidersklasse te doen verstaan niet alleen dat je de strijd slechts met en achter de FNV met succes vol kunt houden, maar ook dat de SP de enige partij is die in het parlement werkelijk tegenwicht kan bieden aan de komende bezuinigingen.

We moeten ons echter niet laten meeveren in welke burgerlijke campagne dan ook: parlementair of buitenparlementair dan ook. De arbeidersklasse kan zich niet verlaten op de burgerlijke partijen, hoe radicaal ze zich ook voordoen in de huidige verkiezingscampagne, ook niet als ze zich arbeiderspartijen of links noemen. Ze moet op haar eigen kracht vertrouwen, zelfstandig de strijd aangaan en de strijd zelf in handen houden, tegenover alle manipulaties van links en de vakbonden in. Dat is de enige manier waarop ze haar belangen werkelijk kan verdedigen tegen de reusachtige bezuinigingen die op haar afkomen ■

Daniel /20.04.2010.

lijk parlement, om dergelijke hervormingen er door te krijgen door in te spelen op de tegenstellingen tussen progressieve en reactionaire fracties van de heersende klasse die met elkaar botsten.

Op het einde van de 19e en bij het begin van de 20e eeuw in tegendeel kon het kapitalisme dat zijn heerschappij over het geheel van de planeet had uitgebreid, niet langer een progressief systeem zijn. Het kan de economische tegenstellingen die het belagen niet langer overstijgen, het kan de cyclische overproductiecrises niet meer oplossen want het botst op de grenzen van de wereldmarkt die steeds meer oververzadigd geraakt. Alle sociale productieverhoudingen, privaatschap, lonenarbeid, natie, die het kader gevormd hadden waarmee het kapitalisme er in geslaagd was om zich over de hele planeet te veralgemenen en die een formidabele ontwikkeling van de productiekrachten hadden mogelijk gemaakt, vormen zich om tot zoveel hindernissen voor deze verdere ontwikkeling.

Het kapitalisme treedt definitief zijn permanente historische crisis binnen. Van dan af kan het niet langer meer overleven tenzij via een helse spiraal van crisis, oorlog, heropbouw, nieuwe nog scherpere crisis, die het samen met de rest van de mensheid doen afglijden naar een steeds grotere barbarij en ellende. Deze onoverkomelijke tegenstellingen die het kapitalisme aanvreten sinds het begin van de 20e eeuw, krijgen door hun intensiteit, hun duur, hun veralgemening over alle landen een kwalitatief nieuwe dimensie. Zij plaatsen de arbeidersklasse voor de noodzaak en de mogelijkheid om direct over te gaan tot het omverwerpen van het kapitalisme. Van dan af aan, en rekening houdend met de verbittere concurrentie tussen de verschillende nationale fracties van de bourgeoisie die elkaar de steeds schaarser wordende afzetmarkten betwisten op de wereldmarkt, houdt de overleving van het kapitalisme in, dat de uitbuiting en de aanvallen op alle levensvoorwaarden van de arbeidersklasse geïntensificeerd worden. Voortaan is er voor de bourgeoisie geen sprake meer van het toekennen van werkelijke en duurzame hervormingen aan de arbeidersklasse, om het even op welk vlak, economische of politiek. Zij dringt het tegendeel op: steeds meer opofferingen, ellende, uitbuiting en barbarij.

Onder deze voorwaarden is het voor het proletariaat niet langer mogelijk zich te verdedigen op het terrein van de burgerlijke instellingen. Haar enige taak bestaat er voortaan in om zich voor te bereiden op het bevestigen van haar eigen revolutionaire perspectief met de bedoeling dit zielzogende systeem van top tot teen te vernietigen. Om dat te bereiken moet het alle strijdvormen uit het verleden die waardeloos geworden zijn verwerpen: de strijd in de vakbonden en op het verkiezingssterrein. Deze middelen die het in de 19e eeuw mogelijk maakten om zich waar te maken en als klasse te vormen zijn nu wapens van de bourgeoisie geworden, misleidingkrachten die voor niets anders dienen dan om de arbeiders te ontkrachten, hen af te leiden van het werkelijke terrein van hun strijd tegen het kapitaal. Daarom heeft de arbeidersklasse vandaag geen keuze. Ofwel laat ze zich meesleuren op het verkiezingssterrein van de burgerlijke staat, die haar uitbuiting en onderdrukking organiseert, het terrein waarop zij niet anders dan geatomiseerd kan worden, en dus machteloos gemaakt wordt om weerstand te bieden aan de aanvallen van het kapitalisme in crisis. Ofwel ontwikkelt zij haar collectieve strijd, op solidaire en eensgezinde wijze, om haar levensvoorwaarden te verdedigen. Alleen op die manier zal zij haar klassenkracht kunnen ontwikkelen, zich kunnen verenigen en organiseren buiten de burgerlijke instellingen om de strijd te voeren met het oog op het omverwerpen van het kapitalisme. Slechts op dergelijke wijze zal zij, in de toekomst, een nieuwe maatschappij kunnen opbouwen die zal ontstaan zijn van uitbuiting, ellende en oorlogen ■

Uit Internationalisme nr.327

GRIEKENLAND

Arbeiders worden geconfronteerd met brutale bezuinigingen

Wij publiceren hieronder de vertaling van een artikel dat op 5 februari verschenen is op de Internetsite van de IKS. Het brengt de woede en de strijdbaarheid aan het licht die het proletariaat in Griekenland al een jaar bezielen.

Dit artikel liep ook perfect vooruit op wat zich zou ontwikkelen op 10 en 24 februari: stakingsdagen die massaal werden opgevolgd door de arbeidersklasse, die niet meer wil weten van de gewelddadige aanvallen van de staat, met de vakbonden die manoeuvreren om de arbeiders te verdelen en de groeiende ontevredenheid te ontcrachten.

De Griekse toestand is belangrijk want zij vormt een soort test voor de Europese en zelfs voor de wereldbourgeoisie. Talrijke staten zullen in de komende maanden dezelfde frontale aanvallen op de levensomstandigheden van de arbeidersklasse moeten doorvoeren als de Griekse staat. Indien deze drastische bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd geraken in dit land, zal dat gebruikt worden als een positieve test om de bel te luiden voor een hele reeks van aanvallen over heel de wereld. Om die reden dragen de Franse en Duitse bourgeoisie al hun kunde aan voor wat betreft het inkapselen van de arbeidersklasse. Zij helpen de regering van Papandroe om het terrein af te palen en de vakbonden in de bres te laten springen. Deze hopen op hun beurt de toenemende ontevredenheid te kunnen kanaliseren door het voortouw te nemen en door actiedagen te organiseren.

Een jaar geleden waren er drie weken van massale strijd in de straten van Griekenland, na het vermoorden van een jonge anarchist, Alexandros Grigoropoulos, door de politie. Maar de beweging op straat, in de scholen en de universiteiten had de grootste moeite om zich te coördineren met de strijd op de werkvloer. Er was slechts één enkele staking, die van de leerkrachten uit het lager onderwijs die, gedurende één eerste deel van de middag, de beweging heeft ondersteund. Zelfs al was het een periode van massale sociale onrust, met inbegrip van één algemene staking, toch hebben de contacten zich uiteindelijk niet kunnen doorzetten.

Nochtans zijn in Griekenland de acties van de arbeiders voortgezet, ook na het einde van de protestbeweging en dat tot op heden. Zo werd de minister van Arbeid, Andreas Lomberos, ertoe verplicht om een waarschuwing te richten tot de internationale bourgeoisie. Hij heeft bevestigd dat de noodzakelijke maatregelen in de eerste drie maanden om uit het moeras te geraken van de nationale schuld, van een crisis die Griekenland dreigt uit de eurozone te sleuren, zou kunnen leiden tot een bloedbad. "Wij kunnen er niet veel aan doen om dat te beletten", heeft hij er aan toegevoegd. Meer recent nog heeft de Griekse eerste minister in een toespraak tot het parlement verklaard dat de crisis van de nationale schuld "de grootste crisis van nationale soevereiniteit is sinds 1974". De nieuwe socialistische regering spreekt erover om alle burgerlijke partijen bijeen te roepen om te proberen een noodregering van nationale eenheid te vormen, die de volmacht zou hebben om artikelen van de grondwet op te schorten zoals het recht op openbare bijeenkomsten, betogingen en staking.

Maar vooraleer de regering heeft geprobeerd om haar hervormingen (‘tis te zeggen, de aanvallen op de arbeidersklasse) door

te voeren om het begrotingstekort terug te dringen van 12,7 naar 2,8%, was er een grote strijdgolf van de arbeiders. De laatste twee maanden zijn de dokwerkers in staking gegaan evenals de arbeiders van Telecom, de vuilnismannen, de dokters, de verplegers, de leerkrachten van de normaal- en basisscholen, de taxi-chauffeurs, de staalarbeiders en de gemeentelijke bedienden! Op het eerste gezicht schijnt al deze strijd uit te barsten omwille van telkens verschillende redenen, maar in werkelijkheid is het vooral een antwoord op de aanvallen die de staat en het kapitaal gedwongen zijn om uit te voeren en om de arbeiders voor de crisis te laten opdraaien.

Vooraleer het bezuinigingsprogramma opgesteld werd (en goedgekeurd door de Europese Unie), had de eerste minister Papandroe er voor gewaarschuwd dat het 'pijnlijk' zou zijn. En op 29 januari, vooraleer nog het minste detail was aangekondigd, was er reeds als antwoord op het huidige 'stabiliteitsprogramma', een manifestatie van woede vanwege de brandweer en andere arbeiders uit de openbare sector in Athene.

Het regeringsplan over drie maanden voorziet een totale vermindering van de lonen voor de arbeiders uit de openbare sector en een vermindering van de quota's met 10%. Men schat dat dit neerkomt op een loonsvermindering van 6 tot 15%. De ambtenaren die met pensioen gaan zullen niet vervangen worden, maar er is ook het vooruitzicht op een verhoging van de pensioenleeftijd, die wordt voorgesteld als een middel voor de staat om te besparen op de pensioenlasten. Het feit dat de staat zich nu verplicht ziet om nog strengere aanvallen uit te voeren op de arbeidersklasse, die reeds heel strijdbaar is, brengt de diepte aan het licht van de crisis die Griekenland treft. Minister Lomberos heeft het zeer duidelijk aangestipt toen hij sprak over maatregelen "die alleen met geweld kunnen doorgevoerd worden". Nochtans geven de aanvallen op alle sectoren van de arbeiders, deze laatste een echte mogelijkheid om een gemeenschappelijk strijd te voeren voor gemeenschappelijke eisen.

Als men nauwkeurig onderzoekt wat de vakbonden in Griekenland doen, kan men zien dat hun acties tot doel hebben om de strijd verdeeld te houden. Op 4 en 5 februari jongstleden, was er een officiële staking van 48 uren van de douaniers en de bedienden van de depots die de havens gesloten hebben en de grensovergangen, terwijl bepaalde boeren hun blokkade handhaafden. De 'Independant' blokkeerde: "De stakingen dwingen Griekenland op de knieën en het beschrijft de gemeenschappelijke actie van de eerste manifestatie van een verwachte uitbarsting van herriescloppende stakingen". Deze 'verwachte' stakingsgolf omvat een stakingsaanzegging van de openbare sector en een mars op het parlement om te protesteren tegen de aanvallen op de pensioenen door de ADEDY-vakbond, op 10 februari, een staking waartoe is opgeroepen door de PAME, de stalinistische vakbond, op 11 februari, en een staking van de private sector waartoe is opgeroepen door de GSEE, de belangrijkste vakbond, die ongeveer 2 miljoen leden vertegenwoordigt, op 24 februari. Op die manier opgedeelde zal de arbeidersklasse er niet in slagen om de Griekse staat 'op de knieën' te krijgen. De 'Financial Times' van 5 februari oordeelde dat tot op heden "de vakbonden gematigd reageerden op de bezuinigingsplannen van de regering, wat een weerspiegeling is van de bereidwilligheid tot opofferingen om de economische crisis te boven te komen", maar signaleert

toch "een hevige reactie van de vakbonden tegen het bezuinigingsprogramma van de regering". In werkelijkheid hebben de vakbonden niet plots hun steun aan de socialistische regering ingetrokken, met de stijging van de woede die tot uiting komt vanuit de arbeidersklasse. Zij weten dat, indien zij niet enkele acties opzetten, er een kans bestaat dat de arbeiders de vakbondskomedie zullen beginnen te ontmaskeren. Voor het ogenblik hebben de vakbonden hun radicale masker opgezet, de dialoog verboden over de toekomstplannen voor de pensioenen en stakingsdagen voorzien op verschillende data. De vakbonden hebben werkelijk de wens getoond dat de arbeiders opofferingen zouden doen maar nu moeten zij rekening houden met de reactie van de arbeidersklasse.

Voor de ontwikkeling van hun strijd in de toekomst is het voor de arbeiders noodzakelijk dat zij niet alleen de vakbonden wantrouwen; maar dat zij hen ook herkennen net zoals andere 'valse vrienden'. De KKE (Griekse Communistische Partij), bijvoorbeeld, die een zekere invloed heeft in de arbeidersklasse, bestempelde vorig jaar de betogers als geheime agenten van 'geheimzinnige buitenlandse krachten' en als 'provocateurs'. Nu zeggen zij dat de "de arbeiders en boeren het recht hebben om hun toevlucht te nemen tot alle mogelijke strijdmiddelen om hun rechten te verdedigen". De andere krachten van links, zoals de trotskisten, zijn ook aanwezig om de woede van de arbeiders af te leiden, door de aandacht toe te spitsen op de fascistische of andere rechtse krachten tegen het Amerikaanse imperialisme – om het even wat, om te beletten dat de arbeiders hun strijd in eigen handen zouden nemen en hem niet zouden richten tegen de hoogste vertegenwoordiger van het kapitaal, de staat. Met de stakingen in het buurland Turkije, die gelijktijdig plaatsvinden als de stakingen in Griekenland (1), zullen de vakbonden en hun bondgenoten er bijzonder goed voor oplettend dat alle problemen waarmee de arbeiders worden geconfronteerd afgeschilderd worden als specifiek Grieks en niet als een uiting van de internationale en onherstelbare crisis van het kapitalisme.

Wat kenmerkend is voor de crisis in Griekenland, is de woekering van verschillende gewapende groepen die openbare gebouwen bombarderen, maar die niets anders doen dan nog meer geweld toevoegen aan het gewone spektakel, terwijl zij op die manier de repressie door de staat begunstigen. Deze groepen met exotische namen, zoals de 'Samenzwering van de Cellen van het Vuur', de 'Guerrillagroep van terroristen' of de 'Nihilistische Fractie', bieden geen enkel perspectief aan de arbeidersklasse. De arbeiders kunnen hun klassensolidariteit enkel opbouwen door bewust te worden van hun kracht en hun zelfvertrouwen te ontwikkelen door te vertrekken van hun eigen strijd, door hun eigen organisatievormen te ontwikkelen, niet door thuis te blijven en voor de televisie te zitten gapen naar de bommen die werden geplaatst door de radicale gauchistische groepen. Het gerucht dat de ronde doet over een massameeting van arbeiders die zouden discussiëren over hoe hun eigen strijd organiseren, jaagt de heersende klasse meer schrik aan dan duizenden bommen ■

DD / 5.2.2010

(1) Lees ons artikel 'Turkije: Solidariteit met het verzet van de arbeiders van Tekel tegen de regering en de vakbonden!' op de Online site www.internationalism.org

Kan jouw stem beslissend zijn?

Op 3 maart jongstleden vonden er gemeenteraadsverkiezingen plaats. In Rotterdam was het een nek aan nek race tussen Leefbaar Rotterdam en de PvdA. Aan het einde van de dag bleek de PvdA als grootste partij uit de bus te komen. Ze had net iets meer stemmen gehaald dan Leefbaar Rotterdam: 28,8% van de stemmen voor de PvdA en 28,6% voor Leefbaar Rotterdam.

Maar toen verschenen er in de media en zelfs op de televisie allerlei berichten over onregelmatigheden in de stemlokalen. Mensen zouden regelmatig met z'n tweeën in een stemhokje hebben gestaan. Iemand anders zou tweemaal in twee verschillende stemlokalen zijn stem hebben uitgebracht.

Op grond van deze onregelmatigheden vroeg Leefbaar Rotterdam een hertelling van de stemmen aan. Na enige aarzeling besloot burgemeester Aboutaleb gehoor te geven aan dit verzoek.

Op 11 maart werden alle uitgebrachte stemmen van Rotterdam opnieuw

onder de loep genomen. 400 ambtenaren waren vrijgemaakt om van 's morgens vroeg tot 's avonds laat alle stembriefjes te controleren op ongeldigheid en ze te hertellen. Na afloop van deze hele operatie oordeelde de betrokken commissie dat er weliswaar ruim tweeduizend incidenten in stemlokalen hadden plaatsgevonden, maar dat die niet tot een nieuwe zetelverdeling leidde. Met andere woorden: de controle van de stembiljetten en de hertelling ervan veranderde niets aan de uitslag. Zowel de PvdA als Leefbaar Rotterdam hadden 14 zetels binnengehaald in de gemeenteraad en dat bleef zo.

Wat was dan de bedoeling van deze hele operatie in Rotterdam? Niet alleen dat stemmen geen carnaval is en dat de bourgeoisie volgende keer zal laten zien dat stemmen een serieuze gelegenheid is. Maar vooral dat iedereen ervan moet doordringen raken dat het van wezenlijk belang is om te gaan stemmen: Want het gebeuren laat zien dat iedere stem telt en dat jouw stem zelfs beslissend kan zijn voor wie wint en wie verliest ■

Over de toestand in Chili na de aardbeving

Wij hebben op 3 maart op onze website in het Spaans, een commentaar ontvangen omtrent de toestand van de inwoners van de arbeiders- en volkswijken van de agglomeratie van Concepción, als gevolg van de aardbeving van eind februari 2010. In tegenstelling tot de propaganda van de media op internationale schaal, die het gedrag van de lokale bevolking belasterden door hen te beschrijven als daders van 'schandalige plunderingen', zet deze tekst de werkelijke feiten recht door het aanstippen van de waarachtige proletarische geest van solidariteit en onderlinge hulp die de arbeiders bezielde bij het herverdelen van de goederen. Dit in tegenstelling tot de roofzuchtige acties van de gewapende bendes waartegen de arbeidersbevolking heeft geprobeerd om haar eigen verdediging in handen te nemen en te organiseren.

De zelforganisatie van de proletariërs tegenover de ramp, de lumpen-kapitalisten en de onbekwaamheid van de staat

(vanwege een anonieme kameraad)

Het zou wenselijk zijn dat in de mate dat jullie [de IKS] die dit verspreidingsmiddel [onze website] hebben, verslag geven van wat er aan de hand is in Concepción en zijn omgeving (1), net zoals in andere regio's van Chili die zwaar getroffen werden door de aardbeving. Het is geweten dat vanaf de eerste momenten de mensen blij hebben gegeven van het meest evidente gezond verstand door naar de warenhuizen te gaan waar voedsel opgeslagen lag om er te nemen wat zij nodig hadden. Dit is zo logisch, zo rationeel, zo noodzakelijk en onvermijdelijk dat het als absurd overkomt om daar kritiek op te leveren. De mensen hebben een spontane organisatie opgezet (vooral in Concepción) om melk te verdelen, babyluiers en water, naargelang de noden van iedereen, en rekening houdend met, onder andere, het aantal kinderen per familie. De noodzaak om de producten te nemen die ter beschikking waren was zo evident en de vastbeslotenheid van het volk om in leven te blijven zo krachtig dat zelfs de politieagenten uiteindelijk de mensen hielpen bij het naar buiten halen van de levensmiddelen van de supermarkt *Leader* in Concepción, bijvoorbeeld. En toen men probeerde om de mensen dit enige redelijke handelen te beletten, werden de installaties in kwestie eenvoudigweg in brand gestoken, om de eenvoudige en logische reden dat wanneer tonnen etenswaren uiteindelijk ter plekke gaan rotten in plaats van logisch gezien te worden geconsumeerd, het beter is om ze te verbranden om zo bijkomende besmettingshaarden te voorkomen. Deze 'plunderingen' hebben het voor duizenden personen mogelijk gemaakt om gedurende enige tijd te overleven, in het duister, zonder drinkbaar water en zonder de minste hoop op enige hulp van waar dan ook.

Maar na een paar uur is de situatie compleet veranderd. Over de hele agglomeratie van Groot Concepción begonnen goed gewapende bendes, die zich verplaatsten in kwaliteitswagens, met het plunderen niet alleen van de kleinhandel, maar ook van de privé-woningen en van hele huizenblokken. Hun doel was om zich meester te maken van het beetje goederen die de mensen hadden kunnen recupereren in de supermarkten, evenals huishoudapparatuur, geld en alles wat deze bendes konden meegraaien. In bepaalde zones van Concepción hebben deze bendes de huizen beroofd, ze in brand gestoken en daarna onmiddellijk de vlucht genomen. De bewoners die in het begin zonder enige verdediging waren, begonnen zich te organiseren om zich te verdedigen, door bewakingsrondes te doen, door barricades op te werpen om de toegang tot de woonwijken te beschermen, en in enkele wijken door de de levensmiddelen in gemeenschap te behouden om de voeding van de inwoners te verzekeren.

Met dit korte overzicht van de ontwikkelingen in de afgelopen dagen, beweer ik niet dat ik de informatie die geleverd wordt door de andere middelen wil 'vervolledigen'. Ik wil enkel de aandacht vestigen op alles wat deze kritieke situatie bevat vanuit een antikapitalistisch oogpunt. De spontane drang van de mensen om alles te nemen wat nodig is voor hun levensonderhoud, hun tendens tot dialoog, tot delen, tot het zoeken naar akkoorden en samen handelen, waren aanwezig van bij het begin van deze ramp. In onze omgeving hebben wij allemaal deze natuurlijke gemeenschapsdrang kunnen vaststellen onder verschillende vormen. Te midden van de verschrikkingen, die duizenden arbeiders en hun families beleefden, dook deze drang tot gemeenschapsleven op als een sprankje hoop in de duisternis, en herinnerde er ons aan dat het nooit te laat is om weer onszelf te worden.

Tegenover deze organische, natuurlijke, communistische tendens die het volk bezielde tijdens deze verschrikkelijke uren, verbleekte de staat en toonde hij wat hij is: een koud en machteloos

monster. Ook heeft de brutale onderbreking van de helse cyclus van productie en consumptie, het patronaat overgeleverd aan de gebeurtenissen, op de loer wachtend tot de orde is hersteld. Zo heeft de toestand een echte bres geslagen in de maatschappij, waaruit de bron van een nieuwe wereld zou kunnen ontspringen die al leeft in de harten van de gewone mensen. Het werd dus dringend en noodzakelijk om ten koste van alles de oude orde van plundering, misbruik en diefstal te herstellen. Maar dit ging niet uit van de hoge sferen, maar van de bodem van de klassen-maatschappij: diegenen die tot taak hebben om de zaken terug op hun plaats te brengen, anders gezegd, met geweld de verhoudingen van terreur opdringen die de kapitalistische privé toe-eigening mogelijk maken. Het waren de maffia's van drugdealers die ingekapseld zitten in de volkswijken, de arrivisten onder de grootste arrivisten, de kinderen van de arbeidersklasse die zich aansluiten bij de bourgeois ten koste van de vergiftiging van hun broeders, van de sekshandel van hun zusters, van de consumptiedrift van hun eigen kinderen. Gangsters, anders gezegd kapitalisten in natuurlijke staat, plunders van het volk, veilig in hun 4x4 en bewapend met geweren, bereid tot intimideren en het pluimen van hun eigen bureaus of inwoners van anderen wijken om de zwarte markt proberen te monopoliseren en makkelijk geld te maken, anders gezegd: macht. Het feit dat deze individuen de natuurlijke bondgenoten zijn van de staat en de patroonsklasse blijkt uit het feit dat hun wansmakelijke misdaden door de media in de verf zijn gezet om paniek te zaaien in de hoofden van een al gedemoraliseerde bevolking en zo de militarisering van het land rechtvaardigt. Welk ander scenario had gunstiger kunnen zijn voor onze politieke en patronale heersers, die in deze rampzalige crisis niets anders zien dan een goede gelegenheid om goede zaken te doen en winsten verdubbelen door druk uit te oefenen op een arbeidskracht die overheerst wordt door schrik en wanhoop?

Van de kant van de tegenstanders van deze sociale orde is het zinloos om de lof te bezingen van de plunderingen, zonder de sociale inhoud van dergelijke acties te preciseren. Het is helemaal niet hetzelfde als een massa min of meer georganiseerde mensen, maar met een gemeenschappelijk doel voor ogen, de

verdeling in handen neemt van de levensnoodzakelijke dingen om te overleven... en bewapende bendes die de bevolking bestelen om zichzelf te verrijken. De aardbeving van zaterdag 27 februari heeft niet alleen de arbeidersklasse heel hard getroffen en bestaande infrastructuur vernietigd. Maar ze heeft ook ernstig de sociale verhoudingen overhoofd gegooid in dit land. In een paar uur tijd, is de klassenstrijd met al haar kracht voor onze ogen opgedoken, ook al zijn ze misschien te gewend aan de televisiebeelden om het wezen van deze gebeurtenissen te vatten. De klassenstrijd is hier, in onze wijken die verworpen zijn tot ruïnes in de duisternis, krakend en knarsend onder onze stappen, op de bodem zelf van de maatschappij, waar bij een dodelijke botsing twee soorten mensen eindelijk tegenover elkaar staan: aan de ene kant de vrouwen en mannen met een collectieve geest, die proberen elkaar te helpen en te delen; aan de andere kant de anti-socialen die plunderen en op hen schieten om zo hun eigen primitieve accumulatie van kapitaal te kunnen beginnen. Hier, bij ons de onzichtbare en anonieme wezens van altijd, gedwongen in onze levens van uitgebuiten, van onze bureaus en onze ouders, maar bereid tot banden met allen die dezelfde bezitloosheid delen. Daar, bij hen, weinig talrijk, maar bereid om ons met geweld te beroven van het welzijn of bijna niets dat wij onder elkaar kunnen delen. Aan de ene kant het proletariaat, aan de andere het kapitaal. Zo eenvoudig is dat. In vele wijken van dit verwoeste territorium, beginnen de mensen in deze vroege ochtenduren hun verdediging te organiseren tegen de bewapende horden. Op dit uur begint er een materiële vorm te ontstaan van klassebewustzijn van diegenen die zich verplicht zien om brutaal en in een oogwenk, te begrijpen dat hun levens aan zichzelf toebehoren en dat niemand hen zal ter hulp komen ■

Boodschap ontvangen op 3 maart 2010.

(1) De aardbeving had plaats op 27 februari 2010 in volle nacht, met een magnitude van 8,8. Ze veroorzaakte de dood van ongeveer 500 mensen, maar de tsunami die er op volgde voegde daar nog meer doden aan toe. Ze trof veel Chileense steden, waaronder de hoofdstad Santiago. Maar het was in de tweede agglomeratie van het land, die van Concepción (900.000 inwoners), waar de doden en de schade het ergste waren [nvdv].

vervolg van p. 1

GRIEKENLAND, SPANJE, PORTUGAL

De staten worden geconfronteerd met hun eigen insolventie

Hoe is het zover gekomen? Voor heel de bourgeoisie, in het bijzonder voor haar uiterst-linkse fractie, is het antwoord heel eenvoudig. Het zou enkel de fout zijn van de bankiers en de mastodonten zoals Goldman Sachs en andere J.P. Morgans. Het klopt dat het financieel systeem dolgedraaid is. Niets anders is meer van tel dan het onmiddellijk belang, volgens het oude motto "*na mij de zondvloed*". Ondertussen weet iedereen dat het die grote banken zijn die om steeds meer geld te verdienen het onvermogen om te betalen van Griekenland bespogd hebben door op dat failliet te rekenen en aan te sturen. Ze zullen morgen ongetwijfeld hetzelfde proberen met Portugal of Spanje. De grote wereldbanken en de financiële instellingen zijn niets dan aasgieren. Maar dat beleid van de financiële wereld, dat uiteindelijk suïcidaal is, is niet de oorzaak van de crisis van het kapitalisme. Het is integendeel een gevolg ervan (dat op een zeker moment in zijn ontwikkeling, er zelf een verergerende factor van wordt).

Zoals gewoonlijk liegt de bourgeoisie ons iets voor. Ze trekt voor de ogen van de arbeidersklasse een waar rookgordijn op. Voor haar is de inzet groot. Het gaat erom alles in 't werk te stellen om te beletten dat de arbeiders het verband zouden leggen tussen de groeiende insolventie van de staten en het failliet van het gehele kapitalistische systeem. Want dat is precies de waarheid: het kapitalisme is dodelijk ziek en de dolgedraaide financiële wereld is daar één van de zichtbare gevolgen van.

Toen deze crisis halfweg 2007 met volle kracht uitbrak, kwam overall, met name in de Verenigde Staten het failliet van het bank-systeem aan het licht. Die situatie was enkel het resultaat van tientallen jaren algemene schuldenmakerij, aangemoedigd door de staten zelf teneinde compleet uit het niets de nodige markten te creëren waarop de waren verkocht konden worden. Maar toen tenslotte particulieren en bedrijven, gewurd door de leningen, niet meer in staat bleken ze terug te betalen, bevonden de banken zich aan de rand van de ineensorting, en in hun kielzog heel de economie. Op dat moment moesten de staten een heel pak schulden uit de privésector op zich nemen en dure en reusachtige relanceplannen in gang zetten om te proberen de recessie binnen de perken te houden.

Nu zijn het dus de staten zelf die tot over hun oren in de schulden steken en niet in staat zijn hun eigen schulden te behoren (terwijl de privésector ondertussen verre van gered is) en in een situatie terecht komen van potentieel bankroet. Natuurlijk is een

staat geen onderneming, en als hij niet meer kan betalen kan hij niet gewoon de sleutel onder de mat leggen. Hij kan er nog op hopen zich verder in de schulden te steken door steeds meer interesten te betalen, onze spaarcenten in te pikken, nog meer papiergeld bij te drukken. Maar toch komt het moment waarop de schulden, of minstens de interesten daarop, moeten betaald worden, ook door de staat. Om dat te begrijpen volstaat het te kijken naar wat vandaag gebeurt met de Griekse, de Portugese en zelfs de Spaanse staat. In Griekenland heeft de staat geprobeerd dat te financieren met een lening op de internationale markt. Het resultaat liet niet op zich wachten. Iedereen kwam op de proppen met kortlopende rekeningen, wetend dat de Griekse staat in geldnood zat, tegen interestvoeten van meer dan 8%. Onnodig te zeggen dat dergelijke financiële situatie onhoudbaar is. Welke oplossing blijft er dan over? Andere kortlopende leningen vanwege andere staten, zoals Duitsland of Frankrijk. Maar opgelet: die mogendheden kunnen vandaag de Griekse put vullen, maar zullen morgen niet meer in staat zijn Portugal, Spanje of nog minder Groot-Brittannië te hulp te snellen... Ze zullen daar nooit genoeg middelen voor hebben. En in ieder geval kan zo'n politiek al snel enkel leiden tot hun eigen financiële verzwakking. Zelfs een land als de Verenigde Staten, dat nochtans kan steunen op de internationale heerschappij van zijn dollar, ziet zijn openbaar deficit van jaar tot jaar toenemen. De helft van de Amerikaanse staten zijn failliet. In Californië betaalt de regering haar ambtenaren niet langer in dollars, maar wel in een 'lokale munt', bons die enkel gebruikt kunnen worden in Californië zelf!

Kortom, geen enkele economische politiek kan tenslotte de staten redden uit hun insolventie. Om de deadlines wat uit te stellen bestaat er geen andere keus dan hun 'uitgaven' drastisch te snoeien. Dat is precies de zin van de plannen die in Griekenland, Portugal, Spanje, en morgen onvermijdelijk in andere landen, doorgevoerd worden. Het gaat niet langer om soberheidsplannen zoals de arbeidersklasse er regelmatig gekend heeft sinds het einde van de jaren 1960. Nu gaat er om de arbeidersklasse zwaar te laten betalen voor het voortbestaan van het kapitalisme. Het beeld dat we voor ogen moeten houden, zijn de eindeloze rijen wachtenden van arbeidersfamilies die aanschuiven bij de bakkerijen in de jaren 1930 voor een stuk brood. Dat is de enige toekomst die de crisis zonder uitkomst van het kapitalisme belooft. Tegenover de groeiende ellende kan alleen de massale strijd van de internationale arbeidersklasse het vooruitzicht openen op een nieuwe samenleving door dit systeem omver te werpen gebaseerd op uitbuiting, warenproductie en winst. ■

Tino / 26.02.10

MILITAIR OFFENSIEF IN AFGHANISTAN

De bevolking betaalt de prijs

In februari begonnen de 'geallieerde' strijdkrachten in Afghanistan aan een nieuw offensief tegen de Taliban, dat de naam *"Operatie Moshtarak"* meekreeg. De vooropgestelde bedoeling van de operatie was de Taliban uit de Marjaregio in de provincie Helmand te verdrijven. Britse troepen speelden een sleutelrol in de operatie, naast troepen van de VS en Afghanistan. 'Moshtarak' zou de eerste van een reeks nieuwe operaties zijn die zouden moeten leiden tot een stabielere controle over heel Afghanistan, waardoor de opstand van Taliban eindelijk tot een eind gebracht zou worden.

De Britse troepen hebben ondertussen nieuwe gedrags- of gevechtsregels opgedragen gekregen, *"Moedige terughoudendheid"* geheten. Dit betekent dat het dappere Britse leger grootmoedig beslist heeft minder zware artillerie te gebruiken in bewoonde gebieden. Het idee daarachter is dat de Afghaanse bevolking, als ze wat minder zonder onderscheid afgeslacht wordt, de geallieerden dankbaar zal zijn en zich achter de regering Karzai zal scharen.

Onder kruisvuur

De geallieerden proberen over te stappen van het gebruik van blind geweld naar een genuanceerdere strategie die erop gericht is de *"harten en geesten"* van de Afghaanse bevolking voor zich te winnen. De brutaliteit van de bezetting wordt duidelijk gemaakt door een afschuwelijk incident (in Groot-Brittannië alleen door *The Times* gerapporteerd) – de zogenaamde afslachting van verschillende kinderen door VS-troepen in december 2009 in de provincie Nurang: *"Onderzoekers van de Afghaanse regering zeggen dat acht schoolkinderen werden gedood, op één na alle van dezelfde familie. Buurtbewoners zeggen dat sommige slachtoffers handboeien aankregen voor ze gedood werden."* Deze gruwdaad leidde tot anti-Amerikaanse betogingen in Kabul, net als talrijke eerdere schietpartijen 'per vergissing', executies, raketaanvallen en luchtraids tegen burgers.

Ondanks de nieuwe politiek van 'terughoudendheid' worden nog steeds zware wapens gebruikt. Tijdens de eerste dagen van 'Moshtarak' vernielde een raket een huis, waarbij twaalf personen, waaronder zes kinderen, gedood werden. Eerst verontschuldigde de VS zich uitvoerig en gaven ze de schuld aan technische problemen, maar daarna was daar geen sprake meer van en werd dat vervangen door de bewering dat het huis door de Taliban gebruikt werd. Dit is natuurlijk het

logische gevolg van het feit dat de geallieerden de plaatselijke bevolking aanraden in hun huizen te blijven als de aanvallen plaatsvinden. Via uitgestrooide pamfletten werden de bewoners gewaarschuwd geen schuilplaats te geven aan militanten van de Taliban.

Wat ook de feiten achter dit incident zijn, het is duidelijk dat onschuldige burgers eens te meer de echte slachtoffers zijn van het conflict. Als ze geen weerstand bieden aan de gewapende strijders die hun huizen proberen binnen te dringen, dan worden ze 'gewettigde' doelwitten voor de raketten van de VS.

Dat wil niet zeggen dat de Taliban zelf 'terughoudendheid' aan de dag leggen bij het doden van burgers. Verre van dat. Volgens de VN-missie in Afghanistan waren er in 2009 2412 burgerslachtoffers, plus nog eens 3566 gewonden. 67% daarvan waren er direct toe te schrijven aan regeringsvijandige strijdkrachten (d.w.z. de Taliban), 25% aan regeringsgezinde troepen, van de rest is het onduidelijk gebleven.

Vooruitzichten op succes

Afgezien van de verschillende sterkte van de krachten op het strijdtonel is er geen reden om te veronderstellen dat de *"Operatie Moshtarak"* spoedig beëindigd zal worden. We hebben dit al eerder meegemaakt. De eerste uitgave van de Taliban werd ruimschoots verpletterd door het eerste offensief van de VS in 2001. Dat heeft de Taliban er niet van weerhouden zich opnieuw te vormen en opnieuw de marionettenregering van Karzai te belagen. De heropkomst van de Taliban is juist deels te verklaren vanuit de grootschalige corruptie en de misdadigheid van het regime van Karzai.

In een recente enquête van Oxfam in Afghanistan *"beschouwde 70% van de ondervraagden armoede en werkloosheid als de voornaamste drijfveren van het conflict. Bijna de helft van de ondervraagden zei dat corruptie en inefficiëntie van de regering de hoofdredenen waren voor het voortduren van de gevechten, terwijl 36% zei dat de opstand van de Taliban de schuldige was."*

De verschrikkelijke armoede van de meeste gewone Afghanen zit ingebakken in de 40% werkloosheid, een rekruteringspool voor de Taliban. Wat de corruptie betreft, die wordt in sommige enquêtes zelfs als een groter probleem gezien dan geweld en armoede. Smeergeld loopt op tot zo'n 23% van het Bruto Binnenlands Product van Afghanistan (en

is ongeveer evenveel waard als de opiumteelt). En het zijn zeker niet alleen Afghanen die met hun handje open staan, driekwart van de corruptieonderzoeken wijst naar Westerlingen.

In plaats van bij te dragen tot een oplossing van de diepge wortelde problemen, leidt de Westerse aanwezigheid enkel tot het op de spits drijven ervan. Dit machtig mengsel zorgt ervoor dat onrust zal blijven bestaan, los van alle militaire overwinningen en nederlagen.

Dat de armoede speelt een grote rol in het naar de strijdkrachten duwen van jonge mensen wordt buiten Afghanistan ook aangetoond. Dankzij de groeiende werkloosheid heeft het Britse leger voor het eerst in jaren het aantal rekruten ingelijfd dat beoogd wordt. In werkelijkheid wordt de typische Britse soldaat dus naar het slagveld geleid door dezelfde door het kapitalisme gecreëerde ontbering die zijn vijanden van de Taliban treft.

Zowel de geallieerden als de Taliban zijn vijanden van de arbeidersklasse

Afghanistan toont de realiteit van oorlog in de periode van het kapitalistisch verval. Bij gebrek aan hoop om in de noden van henzelf en hun families te voorzien, worden de arbeiders en andere uitgebuite lagen in de armen gedreven van de kapitalisten met hun legers en reactionaire milities. Dan slachten de arbeiders met of zonder uniform elkaar af ten dienste van dezelfde heersende klasse die verantwoordelijk is voor hun verpaupering.

De vreselijke omstandigheden van deze conflicten, de indoctrinatie en disciplinerende die hen opgelegd wordt om hun natuurlijke menselijke afschuw tegen doden te overwinnen, maken de militairen en strijders onmenselijk tot allerlei brutale slachtpartijen zoals we in Afghanistan zien gebeuren onvermijdelijk worden.

Kommunisten steunen geen enkele zijde in deze conflicten. We klagen de misdaden die door alle zijden begaan worden aan en leggen de werking bloot van de kapitalistische maatschappij waaruit ze voortkomen. Enkel wanneer de uitgebuitenen weigeren zichzelf op te offeren voor hun uitbuiters zal het vooruitzicht om het kapitalisme vervangen door een waarachtig menselijke maatschappij zonder uitbuiting en zonder oorlog in zicht beginnen komen ■

Ishamael / 4.3.2010

SPANJE

Gezamenlijke acties van werklozen en arbeiders van de scheepswerven in Vigo

Hieronder publiceren wij de vertaling van een artikel dat verschenen is op onze Internetsite in het Spaans. Het betreft nieuws over de strijd in Vigo, in Galicië (Noordwest Spanje) (1).

Wij verkregen nieuwe informatie over een gezamenlijke strijd van werkloze en actieve arbeiders van de sector van de scheepswerven van de stad Vigo. Wij bedanken hiervoor een van onze lezers die zijn commentaar doorstuurde.

Wij bevestigen ook onmiddellijk dat wij het eens zijn met de conclusie die hij trekt uit deze strijd: *"Enkel de eenheid en de solidariteit van alle werklozen en van alle arbeiders, in algemene vergaderingen en op gemeenschappelijke betogingen kunnen ons naar de overwinning voeren. Wij begroeten de arbeiders en de werklozen van de scheepswerven in Vigo. De werklozen en de arbeiders uit heel de wereld zouden het voorbeeld moeten volgen van de [arbeiders van] de scheepswerven in Vigo, hun eenheid en hun solidariteit, want het is enkel allemaal samen dat wij er in zullen slagen om het te winnen van het wereldkapitalisme"*. In diezelfde zin hebben wij op ons Forum ook nog een andere boodschap ontvangen: *"Het artikel over de strijd die gevoerd werd door de werklozen en de actieven van de scheepswerven in Vigo werd gepubliceerd zonder de minste reactie en nochtans kan men er een van de lessen uit trekken, die wij altijd in het achterhoofd moeten houden: die van de eenheid van de klasse. Er is zich iets zeer belangrijk aan het afspelen in Vigo, want het zijn actieve en werkloze arbeiders die samen de straat opgaan en daarbij andere arbeiders meetrokken tot een werkstaking van de hele scheepsector. Neemt de tijd om het te lezen en men zal er veel dingen uit leren. Groeten"*.

In Vigo zijn er meer dan 60.000 werklozen. Alleen al voor 2009 en enkel in de metaalsector, zijn er 8.000 banen verdwenen. De

verontwaardiging samen met de bezorgdheid over een steeds moeilijker toekomst, verspreidt zich onder de arbeiders. In het bijzonder op de scheepswerven waren de werklozen bij een akkoord tussen vakbonden en patronaat ingeschreven in een soort 'werkbeurs', waar ze elke keer zouden opgeroepen worden als er werk was.

De werklozen die ingeschreven waren -rond de 700- merkten tot hun woede dat ze in plaats van opgeroepen te worden, men voor tijdelijke taken buitenlandse arbeiders aanwierf aan veel lagere lonen en onder veel ergere omstandigheden. Zo bijvoorbeeld volgens een van de woordvoerders van de werklozen: *"zijn er arbeiders die slapen in de parkings en slechts één broodje per dag te eten hebben"*.

Dit was het startschot tot de strijd. De arbeiders hielden er aan om te beklemtonen dat zij geenszins tegen de aangeworven vreemde arbeiders zijn. Een van hun woordvoerders benadrukte: *"Wij hebben er niet de minste moeite mee dat er mensen zijn die van elders worden aangeworven, maar op voorwaarde dat het patronaat dit niet doet over de hoofden van de collectieve overeenkomst met het gewest, want voor het loon van één enkele onder ons, betalen zij twee tot drie vreemde arbeidskrachten"*. Ondanks dit alles hebben de media, de specialisten van de 'communicatie', er hun 'uitleg' aangegeven, door de arbeiders te beschuldigen van vreemdelingenhaat. De krant, *El Faro de Vigo* bijvoorbeeld, had als titel bij het verslag over de strijd: *"De werklozen van de metaal verzetten zich tegen de aanwerving van vreemdelingen"*, wat neerkomt op een schandalige leugen. Het zijn immers de werkloze arbeiders zelfs die het manoeuvre hebben aangeklaagd van het patronaat dat: *"goedkope werkkrachten laat komen onder voorwaarden die dichtbij slavernij staan"*.

De bourgeoisie is een cynische en machiavellistische klasse. Zij werft vreemde arbeiders aan en onderwerpt ze aan loonvoorwaarden die ver beneden die van de arbeiders van het land zelf liggen. Als deze zich dan verzetten tegen dergelijke aanwervingen, beschuldigt zij hen onmiddellijk van racisme, van vreemdelingenhaat, van verdediging van 'ideeën van uiterst rechts, van nationalisme, enz.', terwijl het antwoord van deze arbeiders helemaal niet ingaat tegen hun klassebroeders, maar tegen het feit van het scheppen van een precedent bij de aanwerving onder lagere loonvoorwaarden, wat neerkomt op een neerwaartse druk op de loonvoorwaarden van allen. Dat hebben wij ook kunnen zien in Groot-Brittannië tijdens de strijd van de bouwvakkers (2) en ook tijdens de strijd van de arbeiders van Sestao (3).

Op 3 februari trokken de werklozen naar de poorten van de *Astilleros Barreras* (het belangrijkste bedrijf in deze sector van de scheepswerven) met de bedoeling om een gemeenschappelijk algemene vergadering te houden met de arbeiders van dit bedrijf. Aangezien de poorten gesloten waren, begonnen zij sloegans te roepen door de megafoon en begonnen zij hun eisen uit te leggen tot uiteindelijk de grote meerderheid van de werkenden de installaties verlieten en zich bij de werklozen voegden. Volgens een verslag van *Europa-Press* *"vijf anti-rellen combi's van de politie verschenen op het terrein. De politiemacht werd over het hele terrein ontplooid voorzien van geweren met rubberkogels en schilden, maar tenslotte werden de 'ordestrijdkrachten' teruggedrokken op het rond punt van Beiramar"*. De info van *Europa-Press* ging verder als volgt: *"Tenslotte vertrok een groep*

(wordt vervolgd op pagina 6)

DE ANARCHISTEN VAN DE TWEEDE WERELDOORLOG TOT VANDAAG

hen ertoe rechtstreeks op te treden als sergeanten-ronselaars binnen het proletariaat, of als borg voor de winst van het ene of het andere van de optredende imperialistische kampen. Het inhameren gedurende tientallen jaren van deze misleidingen, waar zij sterk toe bijgedragen hebben, heeft ervoor gezorgd dat het einde van de contrarevolutie uitgesteld werd en dat het proletariaat later zijn zelfstandige strijd hernomen heeft op zijn eigen klassterrein en voor zijn eigen doeleinden.

De officiële stromingen van het anarchisme hebben inderdaad na de Tweede Wereldoorlog hun overheersende invloed uitgeoefend over de meerderheid van de anarchisten, tot aan het einde van de contrarevolutie in 1968, en zelfs nog na die datum. Zo droegen ze bij tot een kristallisering en sterilisatie van een groeiende overdenking over de 'kommunistische' realiteit in de gestaliniseerde landen. Deze stromingen hebben een gevoel van revolutie tegen deze monsterlijke leugen over 'kommunisme' in de landen van het Oostblok misbruikt om ideeën te verspreiden zoals antimilitarisme, pacifisme enz., die hoewel ze deel uitmaken van een echt in-vraag-stellen van de oorlog, enkel de overdenking bij vele elementen kunnen ondermijnen door hen in de richting te duwen van het immediatisme, het activisme en individualisme, ten koste van het zoeken naar mijlpalen en een historisch bewustzijn van de klassenverhoudingen. Daardoor hebben ze ertoe bijgedragen dat degenen die het 'model' dat het stalinisme oplegt wilden verwerpen ertoe gedreven werden zich te verschansen achter de 'verdediging van de democratie', dat wil zeggen van het andere imperialistische kamp, waarvan ze zich ook de radicaalste critici betonen.

Het einde van de contrarevolutie

Na 1968 echter, met het einde van de contrarevolutie en de terugkeer van het proletariaat op het historische toneel, verschijnt opnieuw dat verschijnsel dat al op andere momenten van de geschiedenis vastgesteld werd: gepolitiseerde elementen proberen werkelijk de revolutionaire weg te vinden doorheen of vertrekkend vanuit het anarchisme.

De ontwikkeling in de Verenigde Staten en in de westerse landen van studentenrevoltes eind jaren 1960, die van de tegenstand tegen de oorlog die de Verenigde Staten in Vietnam voeren hun mobilisatiethema maken, duidt aan dat het loden gewicht van de stalinistische ideologie barsten begint te vertonen. De stalinistische partijen hebben inderdaad geen enkele invloed, terwijl ze toch de Amerikaanse interventie tegen de strijdkrachten die door het zo-gezegd antikapitalistische Sovjetblok gesteund worden, aanklagen. Vooral de leugen van het 'kommunistisch en revolutionair' stalinisme gaat aan diggelen met de intrede in de strijd van een nieuwe generatie jonge arbeiders tijdens de algemene staking van 1968 in Frankrijk en de verschillende massale bewegingen van de arbeidersklasse overal ter wereld die erop volgen. Het is het einde van de contrarevolutie en het idee van de kommunistische revolutie wordt weer op de dagorde geplaatst.

Vanwege hun antistalinisme oefenen de anarchistische organisaties sinds de onderdrukking van de beweging in Hongarije in 1956 een zekere aantrekkingskracht uit, vooral op de studenten. Ze worden numeriek sterker, maar de oude, bestaande organisaties voldoen niet meer voor de jongeren die hen vastgeroest vinden. Het geheel van het anarchistisch milieu hervormt zich (13).

In dat opbreken van de herneming van de internationale klassenstrijd bevinden er zich binnen het anarchistisch milieu minderheden en elementen die op zoek gaan naar de klassestandpunten van het proletariaat en die proberen een revolutionaire samenhang te vinden vanuit het anarchisme. Zo opent een deel van het libertair milieu zich voor organisaties die bepaalde klassestandpunten ontwikkelen (Socialisme ou Barbarie), of zelfs voor het proletarisch politiek milieu, in het bijzonder zijn georganiseerde radenistische pool, met name 'Informations et correspondances ouvrières'. Zo neemt de groep 'Noir & rouge' bijvoorbeeld afstand van de FA en stelt, op basis van "het primaat van de klassenstrijd", een "actualisering en aanpassing van de beginselen van het anarchisme" voor. De groep benadrukt de noodzaak van een discussie en verdedigt "het contact met andere kameraden die zich niet noodzakelijk op het anarchisme beroepen". Hij klaagt de verheerlijking aan van de "Spaanse revolutie" die "elke kritiek verbiedt" (14). In zijn zoektocht naar strijdvormen die eigen zijn aan de arbeiders, richtte de groep zich op de politieke bijdragen van de Duits-Nederlandse Kommunistische Linkerzijde en Pannekoek. Hij neemt deel aan een internationale bijeenkomst georganiseerd door ICO in Brussel in 1969, naast Paul Mattick, voormalig militant van de Duitse Kommunistische Linkerzijde, uitgeweken naar de Verenigde Staten, en Cajo Brendel, de drijvende kracht van de Nederlandse radenistische groep 'Daad & Gedachte'.

Het politiek belang van deze overdenking in het anarchistisch milieu rond kwesties als de versterking en de middelen van de klassenstrijd van het proletariaat bleef verborgen door de beperkte aard ervan. Omdat de vraagstelling zich ontwikkelde rond de pool van het proletarisch milieu van het georganiseerde radenisme die failliet gaat en verdwijnt in het midden van de jaren 1970, wordt de groep 'Noir & rouge' meegesleept in die schipbreuk en gaat hij verloren, met het verlies van belangrijke militante energieën. De algemene context van illusies in het proletariaat over de mogelijkheid voor het kapitalistisch systeem een uitweg uit de economische crisis te vinden, en ook de moeilijkheden van het proletariaat om zijn strijd te politiseren en het perspectief van de revolutie voorop te stellen, zullen volop door de gauchisten van alle slag uitgebuit worden om elke poging tot bewustwording gericht op revolutie de nek om te wringen.

Nochtans zal een aantal van die elementen die uit het anarchisme komen ondanks alles erin slagen zich een weg te banen naar het opnieuw opkomende proletarisch politiek milieu, met de terugkeer van het proletariaat op de historische scène ■

Scott

- [1] Nawoord van m. Zemliak bij het boek van Max Nettlau, "Histoire de l'Anarchie", Artefact, p. 279.
- [2] Brief van S. Nin, 24.08.1950, geciteerd door G. Fontenis, "L'Autre communisme", Acratie, p. 134.
- [3] Ter gelegenheid van het bezoek aan Frankrijk in mei 1952 van de opperbevelhebber van de NATO, Ridgway, stort de PCF haar troepen in regelrechte gevechten met een indrukwekkende politiemacht, waarbij één dode en 17 gewonden vallen bij de arbeiders.

vervolg van p. 5

samengesteld uit werklozen en arbeiders in een betoging in de richting van Bauzas, en op dit traject sloten arbeiders van andere scheepswerven van de zone (zoals Cardam, Armon en Freire Asf), zich bij hen aan, zodat alle activiteit stilviel in de hele scheepswerfindustrie".

Wij zien hoe in deze ervaring de solidariteit en de eenheid concreet tot uiting komt onder de kameraden die werkloos zijn en diegenen die nog aan het werk zijn: de gezamenlijke algemene vergaderingen, de straatbetogingen om de strijd aan andere arbeiders bekend te maken, de communicatie en de directe band met de arbeiders van andere bedrijven om hen te winnen voor de gemeenschappelijke strijd. Anders gezegd, hetzelfde van wat er gebeurde in Vigo in 2006. (4): de arbeiders namen weer de proletarische strijdmethode op, die niets te maken hebben met de verdeling, het corporatisme en de passiviteit, die zo typisch zijn voor de vakbondsmethodes. (5)

Op 4 februari vonden er opnieuw acties plaats. Rond tien uur 's morgens trokken de werklozen opnieuw naar de poorten van Astilleros Barreras. En nogmaals kwamen hun kameraden van het bedrijf naar buiten om hen te vervolgen in de strijd. Ondanks de ontplooiing van de politie, vertrokken allen weer samen in een betoging. Volgens *El Faro de Vigo*, "Het protest werd gisteren in het oog gehouden door een sterke ontplooiing van de politie. Er zijn momenten van spanning geweest, maar tenslotte waren er geen schermutselingen. De werklozen betoogden in de zones van Beiramar en Bouzas de Vigo, vergezeld door de arbeiders van

- [4] G. Fontenis, geciteerd werk, p. 149.
- [5] Idem, p. 134.
- [6] Idem, p. 149.
- [7] Sylvain Bouloque, "Les Anarchistes français face aux guerres coloniales (1945-1962)", Atelier de création libertaire, p. 61.
- [8] Idem, p. 65.
- [9] Résolution du congrès de la Fédération anarchiste d'octobre 1945, sur increvablesanarchistes.org.
- [10] Joukov, "Crise du système colonial", Moscou, 1949
- [11] Zoals Alternative libertaire het opeist: "Men vergeet al te vaak dat de netwerken van 'valizeendragers' die de Algerijnse onafhankelijkheidsstrijders gedurende de oorlog gesteund hebben niet ontstaan zijn in 1957 met de actie van P. Jeanson en daarna H. Curiel. Na de Pinksteropstand van 1954 bevonden de enige organisaties die de Algerijnse onafhankelijkheid steunden zich inderdaad in uiterst-linkse hoek. Het waren de Parti communiste internationaliste (PCI-trotskiste) en de FCL. In Algerije zelf gaat de Mouvement libertaire nord-africain (MLNA), verbonden aan de FCL, vanaf Pinksteren 1954 de strijd aan met de Franse staat voor de onafhankelijkheid van het land. De Franse politie liquideerde de MLNA en daarna de FCL uit tussen 1956 en 1957. De libertairen zetten desondanks hun strijd tegen het kolonialisme voort, binnen de Groupes anarchistes d'action révolutionnaires (GAAR) of, voor de overlevenden uit de FCL, in de school van Voie communiste."
- [12] G. Fontenis, aangehaald werk, p. 209.
- [13] Bijvoorbeeld in 1965, in Italië, verlaten verschillende groepen, de Groepen van het anarchistisch initiatief, de FAI; de jongeren in het Noorden van Italië scheidden zich af van de FAGI en vormen de Gefedereerde anarchistische groepen. In Frankrijk scheidt de Organisation révolutionnaire anarchiste zich in 1970 af van de FA en zoekt ze toenadering tot andere, niet-libertaire organisaties van uiterst-links, om dan de Organisation communiste libertaire te vormen.
- [14] Citen uit Cédric Guérin, "Pensée et action des anarchistes en France, 1950-1970", <http://raforum.apinc.org>.

GEZAMENLIJKE ACTIES

VAN WERKLOZEN EN ARBEIDERS

de sector, en zij kondigden aan dat zij zouden verder gaan met de mobilisering zolang de patronen het niet aanvaardden om met hen de problemen te regelen die er bestaan bij de aanwerving van het personeel, en die zij aanklagen".

Wij beschikken over geen verdere informatie. Maar wij denken dat deze feiten veelbetekend zijn voor de strijdbaarheid en de bewustwording van de arbeiders, voor het zoeken naar eenheid en solidariteit tegenover de gemene streken die het kapitaal ons levert. Wij drukken onze solidariteit uit met onze kameraden in strijd. Wij moedigen iedereen aan de lessen te trekken en een actieve solidariteit te ontwikkelen. Het ontbreekt niet aan motieven: wij hebben net de kaap van 4 miljoen werklozen overschreden, de regering kondigt de verlenging aan van de pensioenleeftijd tot 67 jaar, de verhoging van het aantal jaren afdracht, enz... ■

IKS / 5.2.2010

1. Deze bijdrage was mogelijk dank zij een boodschap van 3 februari 2010 door een lezer via onze 'commentaren' op onze site: <http://es.inter-nationalism.org/node/2765#comment-636>

Om deze beweging beter te begrijpen, verwijzen we onze lezers ook naar de artikelen over de strijd in deze stad in 2009: http://fr.internationalism.org/iconline/2009/a_vigo_en_espagne_les_methodes_syndicales_mènent_tout_droit_à_la_défaite.html

En over de beweging van 2006: 'Grève de la métallurgie à Vigo en Espagne: Une avancée dans la lutte prolétarienne' <http://fr.internationalism.org/r1369/espagne.htm>

2. Zie: 'Strijd van de bouwvakarbeiders in Groot-Brittannië,

3. en 4. idem

5. Over de vakbondssabotage, lees ons artikel van september 2009: Vigo (Spanje)

Lees ook op online Internationalism.org

DE ANARCHISTEN EN
DE OORLOG
(DEEL I, II EN III)

IMMIGRATIE EN
ARBEIDERSBEWEGING
(DEEL I EN II)

TURKIJE:
SOLIDARITEIT MET
HET VERZET VAN DE
TEKEL ARBEIDERS
TEGEN REGERING EN
VAKBONDEN!

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Wereldrevolutie + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
 vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
 vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
 + 8,5 euro
 vorige jaargangen: 0,50 euro

**Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
 voor de territoriale IKS-pers in andere landen**

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energiek en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bestaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dank zij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Wij zien uw bijdragen gaarne tegemoet op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of tijdens een van onze tussenkomsten.

ALGEMEEN TOTAAL 2009

125,30

PUBLIEKE BIJEENKOMSTEN

■ te Amsterdam : zaterdag 1 mei, 14u, De Badcuyp, 1e Sweelinckstr. 10, 1073 CH Amsterdam-Zuid

Achter de verkiezingsmisleiding 'liever Cohen dan Wilders?' schuilen enorme bezuinigingen

Opnieuw staan we aan 't begin van een massale campagne, die ons ervan moet overtuigen dat er in deze verkiezingen werkelijk iets te kiezen valt. Als je de media mag geloven dan is meedoen aan de verkiezing voor een nieuw parlement essentieel, als je wilt dat je belangen goed vertegenwoordigd worden. De arbeiders hebben echter niets te winnen bij deelname aan de parlementsverkiezingen. Verkiezingen zijn al meer dan honderd jaar niet meer het terrein waarop de arbeiders voor hun klassebelangen kunnen opkomen.

Bovendien maakt de diepe economische crisis, waarin het kapitalisme nu verkeert, dat de marges heel smal zijn geworden. Geen van de burgerlijke politieke partijen ontkomt er nog langer aan op grote schaal bezuinigingen door te voeren.

Als de bourgeoisie dan doet voorkomen dat een linkse beter is dan een rechtse, dat een sociale beter is dan een anti-sociale, of dat een Cohen beter is dan een Wilders, dan stellen ze ons voor een valse keuze. Want geen van deze partijen heeft ons iets anders te bieden dan nog meer uitbuiting, werkloosheid en armoede.

PERMANENTIES * ANDERE ACTIVITEITEN

■ te Antwerpen : zomer 2009: discussie en ontmoetingsdag zaterdag 28 augustus met debatten over verschillende onderwerpen, uitgebreide leestafel (contacteer ons)

De IKS organiseert op *zaterdag 28 augustus* een ontmoetings- en discussiedag.

Een gelegenheid voor sommigen om dieper in te gaan op een aantal vraagstukken of voor anderen om eenvoudigweg kennis te maken.

Telkens in de voor- en namiddag is er thema. Je kiest mee welke themas er aan bod komen. Het staat je vrij om deel te nemen aan het geheel of slechts een gedeelte van de dag. Er is volop gelegenheid om vragen te stellen, gewoonweg te luisteren, te ontdekken, te discussiëren of argumenten uit te diepen over uiteenlopende onderwerpen.

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: nl.internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA

Apartado de Correos 258,
 Valencia 46080, Spanje

COMMUNIST
INTERNATIONALIST

(in Hindi)
 POB 25, NIT,
 Faridabad 121 00.

Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRİMİ, TÜRKİYE

Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in Zwitserland of naar turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO

Wegens de politieke omstandigheden in Venezuela is de postbus gesloten. Stuur de post naar het adres in Spanje of per e-mail aan venezuela@internationalism.org.

INTERNATIONALISM

320 7th Ave. #211
 Brooklyn, NY 11215, USA

INTERNATIONALISME

PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen,

INTERNATIONELL
REVOLUTION

IR, Box 21106,
 10031 Stockholm, Zweden

INTERNASYONALISMO,
PHILIPPINES

Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in India of naar philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL

Apartado de Correos 15-024,
 C.P. 02600
 Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION

INTERNATIONALE

Mail Boxes 153
 rue Damrémont, 108 - 75018 Paris,
 Frankrijk

REVOLUÇÃO

INTERNACIONAL, BRASIL

Voor contact schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE

INTERNAZIONALE
 CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
 WR, PB 339, 2800 AH GOUDA,
 Nederland

WELTREVOLUTION

Postfach 410308, 50863 Köln 41,
 Duitsland

WELTREVOLUTION

Postfach 2216, CH-8026 Zürich,
 Zwitserland

WORLD REVOLUTION

BM Box 869, London WC1N 3XX,
 Groot Brittannië

WORLD REVOLUTION

(Australië)
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

De publicaties kunnen bekomen worden op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda (+1 EUR per brochure verzendkosten)

- **Platform en Manifest vande IKS**
2,50
- **Krisis en verval van het kapitalisme**
3,25
- **Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital**
4,50
- **La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme**
3,00
- **Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr)** 2,50
- **Tekstbundel: ecologie en kapitalisme**
2,00

- **De Britse Kommunistische Linkerzijde (eng)**
7,00
- **De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr)**
6,00
- **De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (fr / eng)**
12,50
- **De Russische Kommunistische Linkerzijde (eng)**
10,00
- **De Hollandse-Duitse Kommunistische Linkerzijde (fr / en)** 24,00

- **De vakbonden tegen de arbeidersklasse**
1,50
- **De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar communisme (fr / en)** 2,00
- **Natie of klasse?**
1,85
- **Organisations communistes et conscience de classe**
1,85
- **Tekstbundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie**
2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen	Amsterdam	Utrecht
• "Groene Waterman" Wolstraat 7 • "Dierckxsens" Melkmarkt • "De Koerant" Statiestraat 157 Berchem	• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24	• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

3 EURO

**Internationale
Revue**

141

Engels/Spaans/Frans

Tegenover het steeds
 evidentier bankroet van het
 kapitalisme...
 één enkele toekomst, de
 klassenstrijd !

Hulde aan onze kameraad
 Jerry Grevin

Het revolutionair syndicalisme
 in Duitsland (II)

**De Vrije Unie van de Duitse
 Vakbonden: de weg op van het
 revolutionaire syndicalisme**

Het verval van het kapitalisme
**De theorie van de neergang van
 het kapitalisme en de strijd
 tegen het revisionisme**

Wat zijn de Arbeidersraden ?
 (II):

**Van februari tot juli 1917:
 opkomst en crisis**

Intern debat in de IKS (IV)

**De chronische crisis van
 overproductie: een
 onontkoombaar hindernis voor
 de kapitalistische accumulatie**

2e kwartaal 2010

Nederlands

nr. 21: Griekenland:
**De opstand van de jeugd
 bevestigd de ontwikkeling
 van de klassenstrijd**

Intern debat van de IKS:
**Oriëntatietekst over Marxisme en
 ethiek (Deel I) (juni 2004)**

Intern debat van de IKS:
**Oriëntatietekst over Marxisme en
 ethiek (Deel II) (juni 2004)**

Darwinisme en Marxisme
 (Anton Pannekoek) Deel I

nr. 22: Darwinisme en Marxisme
 (Anton Pannekoek) Deel II

Het communisme is geen mooi
 ideaal, maar een materiële
 noodzaak
 [samenvatting van Band II]

Het communisme is geen mooi
 ideaal, maar staat op de dagorde
 van de geschiedenis
 [samenvatting van Band II,
 deel I]

21-22

2009

DE ANARCHISTEN EN DE OORLOG (DEEL III)

Van de Tweede Wereldoorlog tot vandaag

Sinds de ineenstorting van de stalinistische regimes en van het Oostblok gaan de organisaties van het officiële anarchisme er prat op schone handen te hebben in de botsing tussen het Oostblok en het Westblok en zij onderhouden de legende van een onverzettelijke oppositie tegenover de militaire blokken: "De anarchisten waren verdeeld over het probleem van de blokken. De meerderheid besloot zich te verzetten zowel tegen Oost als tegen West..." (1).

Het anarchisme tegenover de imperialistische blokken

Na 1945, tijdens de Koude Oorlog, namen een deel van de officiële anarchistische organisaties in werkelijkheid een standpunt in ten gunste van de verdediging van de 'vrije wereld', zoals de SAC (*Sveriges Arbetares Centralorganisation*) in Zweden. Tijdens de directe confrontaties tussen de strijdkrachten van het Oostblok en de Amerikaanse strijdkrachten en de UNO in Korea in 1950-53, namen sommigen, in navolging van leden van '*Révolution Proletarienne*', in naam van de logica van de keuze voor 'het minste kwaad' en ten dienste van de verdediging van de democratie, openlijk een pro-Amerikaanse stelling in. Dat was het geval voor A. Prudhommeaux, N. Lazarevitch, G. Leval, maar ook van Spaanse en Bulgaarse militanten: "*Er zijn twee imperialismes, maar ik ken er één dat bijzonder gevaarlijk en totalitair is, met slavernij in het vooruitzicht. Het andere draagt minder gevaar in zich... Ik ben niet voor de terugtrekking van Amerikaanse troepen uit Korea... In Korea zie ik slechts één oorlogsmisdadiger en dat is Stalin. Hij is direct verantwoordelijk voor de strategische bombardementen die een slachting aanrichten onder de Koreaanse bevolking...*" (2). Daar tegenover waren er anderen die het Amerikaanse imperialisme als de belangrijkste oorlogsstoker bestempelden.

Diegenen onder de anarchisten die zoals de FA [*Fédération Anarchiste*] zegden steun te weigeren aan om 't even welk kamp met de opstelling "tegen Stalin zonder voor Truman te zijn, tegen Truman zonder voor Stalin te zijn", handelden daarom echter nog niet als internationalisten en ontsnapten niet aan de logica om voor het ene imperialistische kamp te kiezen tegen het andere. Toen de USSR zich in de bewapeningswedloop stortte om te rivaliseren met de Verenigde Staten, was het 'de strijd voor het derde front', die "*de FA er toe leidde om de Duitse herbewapening aan te klagen door haar steun te betuigen aan de pacifisten van dat land en door haar deelname aan de campagne 'Ridgway (3) go home'?*" (4), die geleid werd door de PCF. Door de kritische steun die de FA verleende aan deze campagne geraakte ze compleet in het vaarwater van de PCF: zij vervulde de rol van ronselaar van

arbeiders voor de PCF en?voor diens onvoorwaardelijke steun aan het Russische imperialistische blok!

Anderzijds spelen de contestataire en provocerende acties dezelfde rol van ronselaar voor de burgerlijke staatsinstellingen: de 'werkelijke anti-imperialistische' strijd van het 'derde revolutionaire front' van de FA wordt geconcretiseerd in de verkiezingscampagne voor de wetgevende verkiezingen van 1951 "ten gunste van bulletins die als volgt waren opgesteld: '*Noch Oosterse dictatuur, noch westerse dictatuur, ik wil vrede*'" (5) of door het voeren van spectaculaire acties zoals in februari 1952 in de grote zaal van het paleis Chaillot waar een algemene vergadering plaatsvond van de UNO, waar een pak pamfletten getiteld: '*et Derde Front: Weg met de oorlog!*' in de zaal werd geslingerd en de Amerikaanse en sovjetafgevaardigde bekogeld werden met ongevaarlijke projectielen (6).

Verre van een middel te betekenen voor het versterken van het politieke inzicht van de arbeidersklasse, onderhield dit soort acties op het terrein van de instellingen van de burgerlijke staat, behalve dat ze ongevaarlijk waren, bij de uitgebuite klasse de illusie in stand dat ze van enig belang zouden zijn voor de goede uitkomst van haar revolutionaire strijd. Ze kunnen integendeel slechts de onderwerping versterken van de arbeidersklasse aan de democratische misleiding en de organen van de kapitalistische heerschappij, door te versluieren dat het nodig is deze op te ruimen. De FCL (*Fédération communiste-libertaire*) zou zelfs opkomen met kandidaten bij de wetgevende verkiezingen van 1956! Op het moment van de ontbinding van de Franse IVe Republiek en het aan de macht brengen van generaal De Gaulle in 1958 om het koloniale probleem op te lossen, "*bundelden zich in de hele libertaire pers oproepen om de bedreigde Republiek te redden. (...) De anarchisten kozen in grote meerderheid voor de Republiek en voor de politiek van het minste kwaad...*" (7). Tegenover de putsch van de generaals in Algiers, in april 1961, die weigerden de onafhankelijkheid van Algerije te erkennen, nam de FA deel aan de verschillende comités die meerdere linkse organisaties groepeerden (? de anarchisten waren bij de eersten om de democratische vrijheden te verdedigen, en dat ondanks hun latere ontkenningen daarvan?) (8).

Voor hun constante steun aan de zogenaamde bevrijdingsbewegingen zal duidelijk maken hoe ze voor het éné imperialistische kamp kiezen tegen het andere. Door, zoals de FA deed als beginsel voorop te stellen dat "*De anarchisten voor de bevolking overzee het recht opeisen op vrijheid, op werk in onafhankelijkheid, het recht te beschikken over hun eigen lot boven alle clanrivaliteiten heen die de wereld vandaag uiteenscheuren. Ze verzekeren hen van hun solidariteit in de strijd die ze moeten voeren tegen de onderdrukking door alle imperialismes...*" (9). De anarchistische stro-

mingen nemen zo hun plaats in tussen de beste dienaars van de misleiding van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Ze spreken op dezelfde toonaard als de officiële ideologie van elk van beide blokken (zowel de doctrine van Jdanov van het Oostblok die zich voorstelt als '*de ware verdediger van de vrijheid en onafhankelijkheid van alle naties, een tegenstander van de nationale onderdrukking en de koloniale uitbuiting onder al hun vormen*' (10) als de Amerikaanse doctrine die stelt dat '*in de sleutelzones moet alles gedaan worden om de democratische vormen en hun toegang tot onafhankelijkheid aan te moedigen*'). Elke episode van de imperialistische oorlog waartoe het westerse en het sovjetblok overgaan, via ondergeschikte naties vindt haar rechtvaardiging in deze 'theorie', elk geserveerd met een verschillende saus, maar telkens met hetzelfde rampzalige resultaat voor het proletariaat.

De Franse anarchisten verkleedden de Indochinese oorlog tot 'een revolutionaire episode' (FA in 1952) of zagen er een 'klassenoorlog' in (FCL in 1954) en riepen de legitimiteit uit van 'de strijd van het Indochinese proletariaat' en de noodzaak van de 'arbeiderssolidariteit met de Viêt-minh'.

Die politieke steun aan de nationale bevrijdingsstrijd zal zelfs zover gaan als de fysieke inzet. Tijdens de Algerijnse oorlog sluiten talloze anarchisten aan bij de 'valiezendragers', de steunnetwerken van het FLN (Algerijns Bevrijdingsfront) (11). 'et standpunt van kritische steun ten gunste van een socialistisch en zelfbeheerd Algerije' van de FCL in naam van de solidariteit 'et de onderworpen volkeren, tegen de imperialismes' neemt de vorm aan van een actieve materiële steun aan de Algerijnse nationalistische partijen MNA en daarna FLN (wanneer deze laatste na 1956 als enige, alleenheersend, overblijft). 'ze verzetsstrijders van het ALN (Nationaal bevrijdingsleger) behoren deels tot de ene, deels tot de andere organisatie. Dat weten we met des te meer zekerheid daar we onder ons, in de FCL, Algerijnse kameraden van de FLN-tendens hebben terwijl we zelf diensten geleverd hebben aan de MNA-verzet door als tussenpersoon te fungeren voor het bekomen van 'materiaal' (lees: wapens) voor hun strijders' (12).

Deze stellingnamen –zelfs kritisch– van bepaalde anarchisten ten voordele van de nationale bevrijdingsstrijd hebben rechtstreeks bijgedragen tot de onderwerping van de massa's aan het imperialisme. Die anarchistische stromingen dragen een stuk van de verantwoordelijkheid voor de onderwerping van het proletariaat en van de uitgebuite klassen aan de barbaarsheid van de militaire conflicten die de planeet met bloed doordrenken. Gevangen in de logica van het vaststellen van een onderscheid tussen de verschillende imperialistische gangsters (in naam van de rechten van de zwakste) brengen

(wordt vervolgd op pagina 6)

ONZE STANDPUNTEN

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de laatste fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbaari, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontbinding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatsde regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar

- internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.
- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.
- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuitten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.
- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten' alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.
- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comités van

- afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.
- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortvloeit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijpt staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-acties van het proletariaat.
- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.
- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, waren-productie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.
- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het

afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.
- De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussen-komst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.
- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenlopende bijdragen van de *Bond van Kommunisten van Marx en Engels* (1847-1852), van de drie Internationales (*de Internationale Werklieden Vereniging*, 1864-1872, *de Socialistische Internationale*, 1889-1914, *de Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde*.